

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Όσο ανεβαίνει ή κορυφή των Πυργαίων από λευκή γίνεται άσημη και τὰ πλευρά της πέρνουν τὸ άνοιχτό θαλασσινὸ χρώμα.

Πλημμυρίζει τότε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου στή πεδιάδα καὶ τὰ ρυάκια ἀστροποβολοῦν, τὸ ποτάμι κυματίζει σάν μεταξωτή ταινία, τὰ πουλιά κελαδοῦν στῆς ροδόδαφνες καὶ στὰ μύρτα . . .

Ένας ἀετός, ὁ βασιληῆς τοῦ στερεώματος, φτερουγιάει στὸν αἰθέρα καὶ τὸν βλέπουν νὰ διαγράφει κύκλους καὶ νὰ χάνεται στὰ γαλιανά ὕψη . . .

Τὸ μεσημέρι ὅλη ἡ κοιλάδα μεταβάλλεται σ' ἓνα καμίνι ἀπὸ τῆ ζέση. Τὰ ὄρη φαίνονται θαμπὰ μέσα στὸ λοπυρὶ. Τὰ τζιτζίκια τραγουδοῦν γύρω. Ἡ φύσις πανηγυρίζει καὶ ἔγω θυμοῦμαι παληῆς ἡμέρας καὶ κλαίω! Τὰ ρυάκια καὶ ὁ ποταμὸς μοιάζουν λυωμένο μολύβι, τὰ ἀνήθα μαραίνονται, τὰ πουλιά σσιπάνε . . .

Τὰ μόνα πού ζοῦν στὴν ἔρημον αὐτὴ εἶναι μιὰ πράσινη σαύρα, ἡ ὁποία ἀνεβαίνει στὸ παράθυρό μου καὶ ἓνα φεῖδι, τὸ ὁποῖο συστρέφεται κάτω στὴ πρασινάδα. Τὸ μισάνοιχο στόμα του, μέσα στὸ ὁποῖο κινεῖται τρομερὸ καὶ ἀπαίσιο τὸ γλωσσίδι, ρουφαίει τῆς μύτης πού περνοῦν μπροῦς του! . . .

Τὸ βράδι ἡ φύσις ἀλλάζει . . . Ἡ νύχτα κατεβαίνει καὶ τὰ σκεπάζει ὅλα . . .

Γύρω τὸ σκοτάδι καὶ ἡ θλίψη. Νοιώθω τὴ καρδιά μου βαρειά καὶ μελαγχολῶ. Σκεπτομαι τὴ παιδιά μου ζοῦν ἐνῶ τ' ἀστρα λάμπουν ψηλά στὸν οὐρανὸ. Αὐταῖς αἱ ἀναμνήσεις εἶναι ἴσως ἀμαρτωλαῖς. Πῶς ὁμως νὰ λησιμονήσω κανεῖς;

Θυμοῦμαι, θυμοῦμαι καὶ συντρίβωμαι . . . Ἐξῆσα μέσα στὴ λάμψη, στὴ δόξα καὶ στὸν πλοῦτο.

Ἐπῆρξα ἀγαπητός . . . Ένας βασιλεὺς μὲ εἶχε καλλίτερα ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του . . .

Τὸ σπαθὶ μου ἦταν δοξασμένο καὶ τρομερὸ στους ἐχθρούς.

Καὶ τώρα; Τὸ μοναχικὸ ἔνδυμα, ἡ κουκούλα τοῦ μοναχοῦ, ἡ μοναξιά, ἡ λύπη, τὰ δάκρυα . . .

Κι' ὁμως ὅλα αὐτὰ περνοῦν καὶ λησιμονοῦνται κάποτε . . .

Ἡ πληγὴ μου ἡ ἀγιάτρευτη εἶναι μιά: Ἡ προδοσία τῆς γυναίκος πού ἐλάτρευσα, πού τῆς ἔδωσα τὴν καρδιά μου . . .

Ὡ καλλίτερα νὰ μὴ γεννωμένου!

Παρτείνω πολὺ ἴσως τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ καὶ ἴσως νὰ σᾶς κουράσῃ.

Ἡ ἴρις περιμένει . . . Ἀντιλαμβάνεται, φαίνεται, τὶ ὑπηρεσίας προσφέρει καὶ δὲν ἀνυπομονεῖ . . .

Καὶ ὁμως ἴδου πὸν δὲν τελειώνω Ὁ πόνοσ τῆς καρδιάς μου μαλακώνει ἐφ' ὅσον σᾶς γράφω. Νομίζω πὸς εἴσθε σιμά μου καὶ σᾶς μιλῶ. Καὶ εἴσθε καὶ σεῖς πονεμένη. Ἀδελφὴ μου!

Μοῦ ἐξητήσες νὰ σοῦ περιγράψω ὅτι βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου. Σοῦ τὸ ἔγραψα καὶ σὺ ἀπασχόλησε τὸ πνεῦμα σου γιὰ νὰ διασέδασης τὴ καρδιά σου.

Σ' αὐτὴ δὲ καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ ἡ σωτηρία σου συνίσταται στὴ λέξι: Ἀημόνη!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΝΑΘΗ

Ἐκείνη πρὸς Εκείνον 13 Μαΐου

Μοῦ λέγτες νὰ λησιμονῶ, ἀλλὰ μάθετε πρῶτα τί συμβαίνει μὲ μένα. Στὸν ὕπνο μου, ὁ ἀγαπημένος μου νεκρὸς δὲν εἶναι πεινῶς ἀλλὰ ζῆ, μένει κοντά μου μὲ τὰ μακρὰ μαῦρα του μαλλιά, μὲ τὸ ὄχρὸ τοῦ πρόσωπο πού μοῦ φαίνεται πὸς δείχνει τὴν εὐγενικιά του καταγογῆ.

Νοὶ εἶναι ἔδω, τοῦ ὁμιλῶ, φωνάζω:

— Ζῆς ἀκόμη; Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν ἀκόμη;

Καὶ μοῦ ἀπαντᾶ ναι, ὅτι μ' ἀγαπᾶ πάντοτε! Αὐτὸ γίνεται καθε νύχτα ἕως ὅτου ξημερώσῃ. Ἄχ! καὶ τὶ δὲν ἔκανα. Θεέ μου, νὰ λυτρωθῶ τὸν ὄνειρων αὐτῶν πού μὲ βασανίζουν!

Ἐπερτα νὰ κοιμηθῶ καὶ ἐσέπαζα τὰ χέρια μου καὶ τὸν λαίμμου μὲ κομβολόγια, ἔβαζα τὸν ἐσταυρωμένον στὸ στήθος μου καὶ ἀπεκοιμώμην μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὰ πόδια τοῦ θεοῦ μαρτυροῦς, ἀλλὰ ὅλα μάταια. Ἡ ἡμέρα φέρνει πρὸς τὸν Θεόν, ἡ δὲ νύχτα πρὸς Ἐκεῖνον!

Γιατὶ νὰ ὑπάρχη νύχτα, γιατί νὰ ὑπάρχη ὕπνος, γιατί νὰ ὑπάρχουν ὄνειροπολήσεις;

Μπορεῖ καὶ νὰ λησιμονῶσα ἄλλῶς.

Μπορεῖ νὰ ζητήσῃ κανεῖς τέτοια χάρι ἀπὸ τὸν Θεό;

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΘΗ

Ἐκεῖνος πρὸς Ἐκεῖνη 14 Μαΐου

Αὐτὴ τὴ χάρι πού ζητᾶς ἀπὸ τὸν Θεόν, δὴ τὴν ζητήσῃ καὶ ἐγὼ γιατί ὅλα ἀληθινὰ πληρωμένη, γιατί ἡ πληρὴ σου εἶναι βεβαίη καὶ συμπονώ . . .

Προσεύχομαι γιὰ σᾶς. Προσεύχου!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΔΕΚΑΘΗ

Ἐκείνη πρὸς Ἐκεῖνον 15 Μαΐου

Αἰσθάνομαι μεγάλην ἀνακούφισι πού σοῦ γράφω.

Ἦμουν χωρὶς οἰκογένεια, ἔρημη, πότε κλαίγοντας γιὰ τὸ παρελθόν, πότε θρηνοῦσα γιὰ ὅτι ἔχασα, ἀπελπισμένη πάντοτε καὶ ἔξαφρα βρῖσκα ἓνα ἀδελφόν. Γιατὶ νομίζω ὅτι εἶσαι ἀδελφός, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζα καὶ τὸν ὁποῖον περίμενα καὶ ζητοῦσα ὀπὸ πολὺν καιρὸ.

Δὲν τὸν βλέπω τὸν ἀδελφόν αὐτόν, ἀλλὰ τὸν ἀκούω, δὲν τὸν ἐγγίζω ἀλλὰ τὸν αἰσθάνομαι.

Δὲν ἔχεις ἰδεῖν πόσον ἡ τὸσον ὠραία γραμμένη περιγραφὴ τοῦ δωματίου σου μὲ ἀησθόλησεν.

Ἐχω πληρῆσ τὴν εἰκόνα τῆς τοποθεσίας αὐτῆς. Βλέπω μὲ τὴ φαντασία τὰ πάντα ὥστε ἂν βρισκόμουν κοντὰ σου θὰ ἔλεγα ἀμέσως: «Ἐδὼ εἶναι οἱ λόφοι, ἐδὼ τὰ ὄρη, τὰ ποτάμια, ἡ ριδοδάφνες, τὰ μύρτα ὅλα εἶναι ἐδῶ!»

Ἀκόμη βλέπω τὸ ἐρημητήριό σου.

Βλέπω ἐσένα στὸ λευκὸ σου κελλί, γονατισμένο στους πόδας τοῦ Ἐσταυρωμένου σου καὶ προσευχόμενον πρὸ πάντων γιὰ μένα.

Πές μου μόνον ποιὰ εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ βασιλέως, τὴν ὁποῖαν ἔχεις στὸ κελί σου, γιὰ γ' ἀποκτήσῃ καὶ ἐγὼ μίαν ὁμοίαν, γιὰ νάχω ἐν ἀκόμῃ ἀντικείμενον εὐλαβείας . . .

Ἀκόμη περισσώτερο ἐπιθυμοῦσα νὰ δῶ ἐσένα . . . ἀλλὰ μόνον μὲ τὴ φαντασία. Ἠσύχασε . . .

Μοῦ εἶπες ὅτι γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει τὸ παρελθόν, καὶ σ' ἐρωτῶ τώρα γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

Ἄς ἀρήσουμε λοιπὸν τὸ παρελθόν, καὶ πές μου τὴν ἡλικία σου καὶ πεῖ εἰκόνα γραπτα νὰ φαντασθῶ γιὰ νὰ παρομοιάσω τὰ χαρὰ κτηριστικά σου;

Πές μου ἀκόμη πότε σκοπεύεις γ' ἀποχαιρέτησ τὸν κόσμον; Ἐπιθυμοῦσα ἀκόμη νὰ μάθω πόσο μακρὰ εἶναι ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Μοῦ φαίνεσαι τόσο καλὸς ὥστε δὲν φοβοῦμαι νὰ σ' ἐνοχλῶ.

Μοῦ φαίνεσαι τόσο σοφός, ὥστε δὲν φοβοῦμαι πού σοῦ ζητῶ τὰ ἀδύνατα κάποτε.

Σκέπτομαι πάντα τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς σου. Καὶ πόσο τὸ αἰσθάνομαι!

Φύγε, φίλη περιστερά, φύγε καὶ γύρισε πολὺ γρήγορα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΩΔΕΚΑΘΗ

Ἐκεῖνος πρὸς Ἐκείνην 15 Μαΐου 3 μ.

Τὸ βλέπεις ὅτι ἔκανα πᾶν τὸ δυνατόν γιὰ νὰ διασκεδίσω τὴν καρδιά σου.

Θέλεις νὰ σοῦ μιλῶ ὅλο γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ζητᾶς νὰ εὐχρῆς κατὶ πού νὰ σοῦ θυμίζῃ τὸν νεκρὸν σου σύζυγον; Ἐστῶ, ἀκούσε τὰ κατ' ἐμέ:

Ἐγεννήθηκα στὸ Φοντενεβλό τὴν 1 Μαΐου 1607 εἶμαι δηλαδή τριάντα ἔτων καὶ δεκαεσσάρων ἡμερῶν. Εἶμαι ὑψηλός, μελαγχροῦς μὲ γαλιανά μάτια, χλωμὴ ὄψη καὶ μέτωπο εὐρύ.

Ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸν κόσμον στῆς 17 Ἰανουαρίου 1633 καὶ ἀποράσισα νὰ γίνω καλόγηρος ἂν δὲν ἤθελε συμβῆ καμμία αἰφνῆδια μεταβολὴ στὸ διάστημα τῶν πέντε ἔτων τῆς ἀπογορήσεως μου.

Ἐφυγα ἀπὸ τὸν κόσμον λόγω μιᾶς μεγάλης πολιτικῆς καταστροφῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ φίλοι μου οἱ πεῖο ἐπιστήθησι κατεστράφησαν. Ἡ καρδιά μου ὁμως ἐργαστήθηκε ἀπὸ μιὰ ποιὸ μεγάλη προσωπικὴ λύπη.

(ἀκολουθεῖ)

